

[Lysholm Christensen]

Hvorfor så ikke sige det til den fremstormende forskning og de økonomiske kræfter, som ikke kender nogen grænser? Vi må politisk sige: I kan ikke få patent på hvad som helst. Tænk på det, før I udvælger de projekter, som I vil bruge en masse forskningsmidler på.

Penge og menneskelig nysgerrighed kender ingen grænser. Udviklingen af sofistikerede våben, som vi ser anvendt i disse dage, er eksempler herpå. Kosmetikindustriens brug af aborterede menneskefostre til fremstilling af skønhedscreme er et andet yderliggående eksempel. At vi i almindelighed ønsker, at der skal sættes grænser, kommer netop stærkt til udtryk i enigheden om, at mennesket ikke skal patenteres.

Forskningsfrihed antages normalt at være et gode for samfundet. Samfundet som helhed har glæde af, hvad der bliver frembragt, og forskerne skal selv styre deres interesse mod de felter, der p.t. ser mest lovende ud. Det er for så vidt i orden, men i visse sammenhænge støder ønsket om fri forskning altså imod ønsket om en etisk standard. Derfor opstår behovet for en forskningsetik, og det er en politisk opgave at udforme den. Patentlovgivningen er naturligvis ikke det eneste sted, der skal sættes etiske grænser, men der er behov for stopklodser flere steder i systemet.

Kristeligt Folkeparti står helhjertet bag den foreslåede dagsorden. Efter vor opfattelse er den så rummelig, at opfindelser på det bioteknologiske område kan sikres enten gennem plantenyhedsloven eller gennem patentering. Vi lægger vægt på, at der kan skelnes mellem proces og produkt, når vi snakker patent på planter og dyr, og det er afgørende at give begrebet »farmer's privilege« et reelt indhold, ikke mindst i relation til ulandene, ligesom den biologiske diversitet skal sikres.

Det er ikke helt tilfredsstillende at skulle uddybe disse vanskelige spørgsmål på 10 minutter. Mange detaljer havde krav på en grundigere behandling, men tiden tillader det ikke, og jeg skal blot slutte med at sige, at vi naturligvis kan stemme for den foreslåede dagsorden.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Der har været en del bemærkninger omkring dette i øvrigt meget vanskelige spørgsmål under debatten i dag.

Først og fremmest vil jeg godt sige til hr. Rahbæk Møller, at det jo drejer sig om at få

størst mulig indflydelse på den endelige udformning af direktivet, det drejer sig om at få flest mulige danske synspunkter igennem. Og det drejer sig først og fremmest om at være sikker på, at man ikke på forhånd har gjort sig umulig i forhandlingerne i Bruxelles og dermed må blive nedstemt med et direktiv, som ligger langt ud over det, Danmark ville kunne acceptere – og som også tager hensyn til mange af de punkter, hr. Rahbæk Møller og andre har fremført her – således at vi faktisk ender med ikke at få indflydelse på direktivet.

Direktivet har været drøftet ganske grundigt med Folketinget, som jeg også redegjorde for i mit første indlæg, og det har også været drøftet i Folketingets Markedsudvalg, og vi har fulgt retningslinjerne helt og holdent med drøftelser omkring direktivforslaget. Der er ikke taget endelig dansk stilling, og det er naturligt, fordi der endnu ikke er noget endeligt forslag at tage stilling til.

Men jeg har konstateret, at der i Folketinget er et flertal, som ønsker at sætte os uden for denne indflydelse, og det må vi naturligvis acceptere, sådan at vi må meddele vores betingelser – og så har vi da i øvrigt sparet Markedsudvalget for en del arbejde og indflydelse herefter, for det er klart, at der så ikke er ret mange af de øvrige lande, der har noget ønske om at prøve at finde et kompromis med os.

Der er mange sympatiske elementer i dagsordenen, som jo også var fremhævet i min tale som ting, vi gerne vil have indflydelse på i den endelige udformning. Fru Dorte Bennedsen fremhævede en del omkring proceduren, og jeg kan oplyse, at jeg ikke har kendskab til hverken halve eller hele rygter om hemmelige rapporter, der skulle svirre rundt i systemet og være forholdt Folketingets medlemmer. Markedsudvalget er fuldt orienteret både om den danske delstillingtagen, de danske overvejelser og de meldinger, som vores embedsmænd har med til Bruxelles, og det vil også være fuldt orienteret i det øjeblik, vi skal gå ind i det endelige direktivforslag.

I øvrigt måtte jeg jo konstatere, at fru Dorte Bennedsen benyttede ganske lang tid på at imødegå Industrirådets synspunkter, og jeg kan jo selvfølgelig så acceptere det, som det var, fordi regeringens og fru Dorte Bennedsens synspunkter nok ikke ligger så langt fra hinanden med hensyn til, hvilket resultat vi skal frem